

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/2000
ročník 10

VÝZVA k sepsání III. dílu Dějin volyňských Čechů

Vážení krajané,
obracíme se na Vás, na všechny volyňské Čechy, s výzvou k aktivnímu zapojení do přípravy sepsání posledního úseku našich dějin, tj. od konce 2. světové války do dnešní doby. Splníme tak nejzávažnější, téměř posvátný úkol našeho Sdružení, který je zakotven na prvním místě v jeho stanovách, a který nám ukládá jeho nejvyšší orgán, tj. Konference a to jak ta první, druhá a zejména třetí. Ukládají ho též usnesení Celostátního výboru ŠCVP, přijatá na všech jeho zasedáních. Představenstvo tato usnesení realizovalo. Podalo ho se mudrosud vydat, byť se zpožděním, které nezavinilo, dva díly. První v roce 1997, druhý v r. 1998. Sepsal je, jak je všeobecně známo, doc. J. Vaculík z brněnské univerzity za výdatné pomoci mnoha volyňských Čechů, autorů předchozích dílčích publikací, účastníků tradičních volyňských historických sympózií a velmi četných recenzních připomínek, zejména k druhému dílu.

Nyní nás čeká ještě náročnější úkol, tj. sepsání výše zmíněného III. dílu Dějin volyňských Čechů. Historici budou požadovat po nás, žijících ještě současníků podstatně více informací, jelikož je nenacházíme, počínaje šedesátými léty v patřičném množství v archívech, knihovnách, periodickém tisku apod. V oné době se o volyňských Čechích psalo velmi málo. Teprve koncem osmdesátých let byly vydány ojedinělé kroniky a historické publikace, v různém stupni však poplatné totalitnímu režimu.

Co musíme tedy v nejnější době dělat, abychom poskytli, jako dosud ještě jistě části "téměř mohlánky" z Volyně, historikům chybějící informace. Jsou to tyto hlavní úkoly:

1. Znovu začít sbírat písemně, fotograficky nebo i jiné materiály o našich životních osudech v průběhu emigrace, usídlování a adaptace na nové poměry ve vlasti. Tyto materiály jsou ještě v některých rodinách ponechávány jen pro své potomky. A stačilo by k jejich většímu využití, případně zachráně, kdybyste podřídili jejich kopie a dali je k širšímu využití, tedy pro celou volyňskou veřejnost.

2. Zjišťovat

a) Pochyby volyňských Čechů s vysokoškolským a středním vzděláním ve vašich regionech.

b) Jména a adresy (případně krátké životopisy) volyňských Čechů s významným společenským uplatněním ve sféře ekonomické,

politické, kulturní, náboženské, umělecké, zdravotnické, vojenské, ale i v dalších oblastech našeho života v ČR a v CR.

Věříme, že jste ve Vašich regionech dobře informováni o tom, zda se někdo z volyňských krajanů stal např. ředitelem velkého podniku, továrny, střední nebo vysoké školy, předsedou JZD, vysokoškolským nebo středoškolským profesorem, významným inženýrem, lékařem, architektem, umělcem, operním pěvcem, akademickým malířem, úspěšným podnikatelem apod.

V posledních třech až čtyřech letech jsme sice o tom sebrali rozsáhlý materiál, ale považujeme přece jen za vhodné ho doplnit, než bude zaslán do tisku.

3. Předkládat další písemná svědectví o perzekucích našich krajanů v minulém režimu.
4. Zhodnotit ekonomickou a podnikatelskou činnost, dále materiální a kulturní úroveň volyňských Čechů po návratu do vlasti. Patří sem především úroveň bydlení, technického vybavení domácnosti, oblékání apod.

Vážení přátelé, uvědomujeme si, že předkládaný a námi požadovaný úkol není snadný. Jeho splnění bude dosti obtížné. Naším prvním cílem je, abyste se nad ním zamysleli, připravili a zpracovali jen to, co je ve Vašich silách. My Vás pak v příštích měsících postupně navštívíme, a pomůžeme Vám tento úkol splnit.

Naším dalším cílem je zjistit pokud možno objektivně, zda celková úroveň života volyňských Čechů se prokazatelně liší, tedy je vyšší nebo nižší ve srovnání s komunitou místních obyvatel.

Předchozí našich studií nebo jen z orientáčnických veřejných dotazů na krajaných setkáních hromadně odpovět byla vždy jednoznačná, tj. že se tato úroveň nelíší.

Nyní Vás prosíme, abyste nám na adresu předsedy CV ŠCVP co nejdříve zaslali materiály a písemné odpovědi na dotazy v prvních dvou bodech.

Děkujeme Vám všem za pochopení a těšíme se na zahájení užší spolupráce s Vámi.

Přejeme Vám všem především zdraví, abychom naše započaté historické dílo mohli zdárně v brzké době zakončit.

Váš prof. MUDr. Vladimír Dufek

DŮLEŽITÉ OZNÁMENÍ

Celostátní setkání volyňských Čechů v Brně se bude konat dne 6. května roku 2000, tedy nikoliv 29. dubna, jak bylo původně stanoveno. Ke změně termínu došlo na žádost vedení pravoslavné církve v Olomouci vzhledem k Velikonočním svátkům v této době.

Setkání je věnováno destátému výročí vzniku ŠCVP. Bude se konat v hotelu "Kozák", Brno-západ, Zabovfeský.

Program:

9.00-10.00 - vítání hostů

10.00 - slavnostní zahájení

Vstupné, káva, oběd, večere - 220 Kč na osobu.

Své adresy spolu s úhradou nákladů poslejte na adresu Marie Dolečkové, Mikulovská 9, Brno 628 00 Příhlásky k účasti na setkání zašlete do konce března 2000.

Autobusové zájezdy mohou zaslat přihlášku i úhradu nákladů společně. Zájemci si mohou zajistit ubytování v hotelu "Kozák", tel. 05/41 32 12 48.

Moderní pozoniz - lůžko, noc, 100 Kč die domluvy, tel.: 05/79 20 95

Domov mládeže - tel.: 05/47 22 00 29.

Za výboru regionu Brno J. Kučera

Volyňští Češi a vlastenectví

Vlastenectví a láska k vlasti jsou pojmy, které střední a mladá generaci v České republice málo oslovují. Je to dlouhé období, kdy se vlastenectví nijak nezúřadzovalo v rodinách a ve školách. Je tomu tak i v roce 1989, kdy se do popředí dostávají politické a ekonomické otázky a citová výchova mládeže zůstává stranou. Jak mohou vychovávat k lásce k vlasti České republiky rodiče, když jim uvedený citový vztah je cizí, nebo lépe řečeno lhostejný. A to je, jak se domníváme, nesprávné. Vlast je jako rodina, jako máma a táta. To plně poznali ti, kteří z různých důvodů museli vstoupit a žít v cizině.

Jací vlastenectví a jsou volyňští Češi. V tomto směru mohou být příkladem českému národu i nyní. Ani dlouhý život v zemi hloubku citu k staré vlasti neoslabil. Naopak. Volyňští Češi si zachovali národní kulturu a čistotu českého jazyka (především v části, která do roku 1939 patřila Polsku) a znalosti historie českého národa. V rodinách a v českých školách se dějejiisu a žněniisu věnovala mimořádná pozornost. Ještě dnes si pamatují s jakým zájmem jsme ve škole sledovali výklad českých učitelů o dějinách a současnosti českého a slovenského národa. Vyklad byl velmi dobře doplněn nástennými obrázky z dějin českého národa. Tyto obrázky byly také umístěny na chodbách škol. Dnes si tyto výjevy z dějin českého národa pamatují. Školu doplnovala vlastenecká výchova v rodinách.

Výsledkem této výchovy byl hluboký cit ke své staré vlasti, cit, který nás vedl na fronty, do boje za svobodu Československa.

O hloubce tohoto citu svědčí skutečnost, že se do boje za svobodu vlasti masově a dobrovolně hlásili nejen muži a ženy, ale také chlapi a dívky, téměř

jestě děti. Tyto děti, často šestnáctileté, si přidávaly roky, aby je odvodní komise přijala do československé zahraniční armády. Hlásili se i muži daleko převyšující padesát let. Hlásily se celé rodiny, otec, matka, synové a dcery. Z této malé české národnosti vzniklo do boje přihlášené téměř 11 000 mužů, chlapců, dívek. V bojích se volyňští Češi plně zapojili. Za svobodu vlasti a právo vrátit se do míst svých předků zaplatili krvavou daň. Na frontách, zvláště v Karpatech, východním a středním Slovensku, padl výkvet volyňské mládeže. Dalších 3 500 bylo zraněno a z toho čtveřet zůstala invalidní.

Vlastenci s hlubokým citem k vlasti zůstali volyňští Češi i do současné doby. V tomto směru vedou i své potomky.

Bližší se doba začlenění České republiky do Evropské unie. Vlastenectví není v rozporu s členstvím v EU, naopak, každý národ si v tomto evropském společenství zachová svou národní identitu. Proto výchova mládeže k civotnému vztahu k českému národu vystupuje do popředí.

Vzorem v tomto směru mohou být volyňští Češi.

Miroslav Novák

Silvestrovská hlídka

Rok 1943 pomalu a jistě končil. Bylo již po třech krutých Vánocích, o kterých banderovci ostrovali z lehkých děl Kupčův a hlavní katolický kostel. Obec a její obyvatele žili dále životem opovněvých, bez spojenci s nejbližším okolím. O událostech ve světě a průběhu války se lidé dohováli z rozhlasového vysílání. Rozhlašovali se jak Londýn, tak Moskva. Hlavní téma poslouchoval po vysílání zprávy byla návštěva československého prezidenta Dr. Edvarda Beneše v Moskvě a následné podepsání smlouvy mezi oběma státy. Ze zprávy se také vědělo o československém vojsku v SSSR a hlavně o hrdinství československých vojáků při osvobození Kijeva. Tyto zprávy vlévaly velké vlastenecké nadšení do srdcí nejen mládeže, ale všech, kdo měli naději stát se vojáky své vlasti. Konečně prý se nebude bojovat v cizích službách. I děvčata, ovšem aby to maminky neslyšely, klauza plány, že i ona nezástanou pozadu za svými chlapci. Mládež si, našivala na čepice anebo klopý sak a kabátů triky a veselé se zpívalo: "Stuhu československou si za čepici dáme..." Starší obce nepo- nechal ani náhodou. Byli dohodnuti, že při první příležitosti vyují služeb sovětské pošti a napíší dopis gen. Ludvíku Svobodovi, že se hlásí dobrovolně do československé armády a poprosí ho, aby byli co nejdříve přijati. Jelikož Kupčův byl dál na západ od českých obcí, tak byla oprávněna obava, aby nebyl poslední.

I když zde vládl tak velké vlastenecké nadšení, zůstávala zde tvrdá realita, že se vše ptečí a ubránit se. Jako každou jinou noc, tak i na Silvestra, slyšely tytéž hlídky do každého bunkru. Jako patnáctiletý chlapec jsem byl na hlídce za Žitnými (Levkovými) s Jaroslavem Ledvínou (Vomítkou). Byl o mnoho starší než já, ale velice sympatický a hlavně zábavný člověk. Oba jsme byli ozbrojeni, i když naše pušky zrovna moc moderně nevyhlížely. Z předpaní jsme nemuseli mít velké obavy. O Vánocích totiž banderovci nepřekvapivě napadli několik polských kolonií a porazili je 45 lidí, vracějící se z plánu. Poláci za to celě okolo důkladně vyprávěli. Proto bédost nebyla až zas tak velká a Ledvína vyprávěl jednu veselou příhodu za druhou. Z toho povídání nás vyrušil státek hlas, volající o pomoc. Jako mladší a příliš zvědavý jsem šel dle hlasu běžet zjistit, co se to tam děje. Objevil jsem tam opileho polského partyzána, který se dobal ke starým Žitným. Oznamil jsem to panu Ledvínovi a ten mi řekl, abych se o něho postaral. Milého partyzána jsem začal polsky napomínat, aby toho nechal a šel na posádku. On tomu ani trochu nechtěl rozumět. Když jsem zarachotil závěrem a začal ho častovat tak krásnými polskými nadávkami, že kdyby to slyšela maminka, dala by mi přes pušku. Zakřičel jsem na něj: "Rece do góry!" Podřídil se a šel přede mnou. Ovšem pistolí z ruky nedal. Jak jsem ho vedl ulicí, lidé vyběhali a radili, co mám dělat. Jeden střežil za plotem své zahrádky hrdině křičel: "Věho, skoč na něj zezadu!" Z druhé strany

nějaká teta křičela: "Neposlouchej ho, ať na něj skočí sám!" Druhý den ten strejda se na táči vyloučoval, jak nemít ty šmejkavé válečky, byl by to tomu posádkou "Antkovi" ukázal. Zatím, co toto vše probíhalo, Ledvína, aby mi jaksi pomohl, vystoupil. Tóna Bucek v bunkru u Hálovských když to uslyšel, také si také vystoupil. Jeho spolpartyzonci nezastali pozadu a také si vystoupili. Ti rány rychle za sebou oznamovaly poplach. Neulží jsme ani padesát metrů a proti nám se hnala četa partyzánů. Vystoupil jsem jim, oje jde, a že byl Silvestr, vše dobře skončilo.

Když jsem se vrátil zpět na stanoviště, byla již půlnoc. Na obzoru bylo vidět, jak Němci, hlídající trať, vypalují světlice a vystupují světelné náboje. Nás přišli vystřídat opočetí a my jsme šli k Buckům, kde v kuchyni byla ohřívárna. Cestou jsme protějším souchodovi vytrhali pláňky z plotu, abychom si mohli pořádně zatopit. Dělalí jsme to s přesvědčením, že ten plot stejně nebude potřeba. Co nevidět se půjde do armády, válka také již brzy skončí a pak stejné se pojede do Čech. Nový rok jsme uvalili kalíškem "pravoslavné", i když to zas až tak úplně kalíšek nebyl - bylo to půl čajové skleničky. Popřáli jsme si do Nového roku a hlavně boží požehnaní. Mláďata byla vyborná a teď se stala točila kolem posledních událostí, pro nás, Čechy, tak důležitých.

Další události se vyvíjely tak, jak ti starší to přání uložili. Doopis gen. Svobodovi byl skutečně odeslán, Kupčůvci byli vyslyšeni a netekající na nějakou mobilizaci odšly dobrovolně vstíc československému vojsku do Lucka. Ovšem ta doba je to Čech se trochu protáhla a stála dosti dlouho. Dobrý lépek čas všechny bolesti zhojíj i nám zbyl jen vzpomínky.

Václav Křivý

Malá úvaha.

Nedávno vysílala televize na druhém programu dokumentární film "Dukla a mýtus". Dle ohlasů byl nezaputý a pravdivý. V jednom záběru jsem vyprávěl o tom, jak jsem se učil na zdravém zajatci dělat intravenózní injekce. Dne 30. listopadu tr. se konalo sympóziom a zasedání celostátního výboru ŠČVP a tam, při hodnocení tohoto filmu mě obavila jedna naše členka, že to, jak jsem se učil dělat tyto injekce, jí připadalo jako když v koncentráku se dělaly pokusy na vězňích. Jelikož takový názor mohl získat kdokoli jiný, rozhodla jsem se to skutečně objasnit.

Intravenózní injekce se nedají naučit teoreticky a každý, kdo jí vpujche, musí si to na někom poprvé vyzkoušet. Obvykle jak lékaři, tak i zdravotníci se učí na pacientech, eventuálně na svém kolegovi či kolegoyni. Můj, ve zdravotnickém praporu při výcviku u Sadogory absolvovali jsme krátký kurz zdravotnický při běžné práci v nemocnici. V tak krátké době nebylo možno naučit nás vše, co se učí ve zdravotnických školách. Úkon poskytování intravenózních injekcí netýkal se všech zdravotníků, které tento kurz navštěvovali. Já jsem byla přidělena na svou úlohu na oddělení ležících raněných, kde bylo nutno žadit "intravenózní" dělat. Po prvních návalech raněných u Krosna, kde nebylo možno věnovat se školení čeholiki na oddělení, přemístili jsme se koncem září do Posady Jaslička. Naše nemocnice se tam nacházela v ženském klášteře. Jednou nám přivezli z bojisté raněné, mezi nimiž byl i německý zajatec.

Tento se dostal do zajetí asi tím způsobem (jak jsem vyprávěl jeden z našich raněných), že když viděl, jak obklíčen, prostředil nosem vojáky ve samopalu hrudník a ruce. Jiny náš voják zezadu omráčil Němce pázbuov vše zbraně a tak ho dostal do zajetí. U nás vyzkoušel na další postup. Byl uhozen v místnosti, kde leželi ležící raněni. Doktorka Englová rozhodla, že se musím naučit dělat intravenózní injekce a tak pod jejím dohledem jsem první injekci provedla na tom zajatci. Byl absolutně zdravý a měl velmi dobrou žíly. Je pravdou, že když jsem ho pichla poprvé, bál se svého života. Ujistila jsem ho, že se to jen injekce na posílení organismu. Další několik injekcí přijímal klidně a dokonce si sám přidrželovl esmark. Jak jsem řekla v tom záběru filmu, dostával glukózu, což je určitá živina pro organismus a to jsme dávali dokonce ižete

raněným. Tím se snad vysvětluje, že pichal léky intravenózně není srovnatelně s pokusy, které byly prováděny v koncentračních lágrách. A chci ještě podotknout, že naše ošetřovatelská a lékařská nikdy žádnému zajatci neublížila, a ani by nemohli. My jsme se chovali podle mezinárodních práva a také jsme neměli přidělenou zbraň.

K tomu malá vzpomínka. Když se blížil konec války a ve Frýstátu u Zlína zůstalo více třež raněných, kteří nebyli po operaci schopni transportu, zůstala malá skupina zdravotnického personálu s těmito raněnými a celá nemocnice se přesunula blíž za frontou. Zůstala jsem tehdy i já. Postupně raněni byli převáženi do zlínské civitní nemocnice. Ceska tehdy vedla ještě přes les. Pokaždé, když se samita vracela zpět, řídil nám vyprávěl, že v tomto určitém místě ostřelují vozidlo, které bylo oznamováno čerovým křížem. Když byl pak již konec války, a odváželi jsme poslední raněné, ještě na samiku stříleli. Byli to zřejmě němečtí vojáci, kterým se podařilo ukrýt v lesích a zdržovali se v tomto okolí. Takových a podobných případů bylo víc.

Irena Malinská-Smírdová

Vzpomínky na naši babičku.

Moje babička Josefa Borysová rod. Dostálová se narodila v Čechách a na Volyně přijela se svými rodiči jako dítě z Voldřise u Poličky.

Po dohodě z r. 1888 o předání Čechů do Ruska na Volyně jeho vždy rodin pohromadě - některé z Kolína a do Poličky.

Konečná stanice byla v Brodu, dále trať nevedla a muselo se být povozem a chudší s vozíkem, do kterého byl zapřazen pes, který pomáhal tláhnout skromný majetek. Rodiče moji babičky vězeli s sebou tkalcovský stav.

Ustídlí se ve vesnici - později Mirohošti.

Babička později sloužila v pátém v Kyjevě, u nějakého carského plukovníka.

Provádla se za Rehoře Boryse, se kterým vychovala 4 děti ale tři dcery již dospěle zemřely na TBC. Zbyl jen syn - můj otec.

Moji prarodiče měli hospodářství asi kolem 10 ha. Na starí byla babička známou litélčnou v širokém okolí, zdaleka za ní jezili nemocní, které trápy různé neděly, jako rúže, otoky a boláky. Babička měla na všechno lék, různé masty, čaj z bylin které sbírala, sušila a dělala z nich masty a podobně. Měla na to i vzlatní nádobí. U nás v Hrdnotě žije ještě jedna pani M. Čechová, kterou babička také vyvířila.

Naši prarodiče měli kruté začátky, než se trochu zmohli. Když Ukrajinci pobíli prodávali pole, tatinek, pokud mohl, kupoval, aby majetek zvětlil. Měli jsme také chmelu, ne velkou, ale vynášela.

Před druhou světovou válkou jsme měli již přes 20 hektarů polnosti. Když přišli v roce 1939 Rusové, tak to s námi mohlo špatně dopadnout. Můj tatínek byl dlouho za polské vlády starostou (soľtsem).

Když tedy přišli Rusové, přijel k nám jednou večer znaný úředník z okresu a varoval tatínka, aby se připravil a celou rodinu, že máme být vyzvezeni na Sibir jak kulaci. Každý si dovede představit, jak nám asi bylo! Ale Rusové to nestihli, začala druhá světová válka a nás na Ukrajině obsadila německá armáda. Jejich okupace byla hrozná. Němci slibili Ukrajincům samostatnou Ukrajinu, nadělali z nás milionáře, ale když jim vše sliby nesplnili, tak se vytvořila organizace banderovců. Co jsme v té době prožívali, by vydalo na tlustou knihu, a bylo o tom již hodně napsáno.

Po skončení války nastal po dlouhých útrapách jiny život. Přišel rok 1947 a my se vraceli do naší vztouzené vlasti. Babička se s námi vracela po dlouhých letech domů, do Československa, do Nedvězí u Olomouce, kde se usadil její syn - můj tatínek.

Tatínek po dvou letech zemřel tragickou smrtí a tak babička pochovála všechny své děti. Sama se dožila 92 let a spí svůj věčný sen na hřbitově v Nedvězí.

Emilie Tenglerová

Heč, já jedu...

Období vánočního prožívání ve vzpomínkách, co vše se událo v našem životě. Bývají to vzpomínky smutné, radostné, i veselé. Protože toho veselého bývá málo, přišly tedy přiběh z naší rodiny.

Po vánoce bylo málo motorek, aut, později se začala vyrábět malá pojízdná kola z. MOPED. Můj tatínek na pole neh chemické jezdil na kole. Povedlo se nám koupit toho mopedu, aby do polních prací mohl dojet bez námahy. Dopravní předpisy byly pro něj zbytečné, vše si vykládal po svém. Když jsme otce školili, jak si nešlápná ani silnicí, začali jsme otce školit. Když ukázal směr rukou když odbočuje a on nato řekl: To jako ukázat "Heč, já jedu!" Když jedés domů a odbočuješ, musíš ukázat zase směr a on měl hned připravenou odpověď: "Vždyť vidíš, že jedu domů" a jezdil vesle dál, jak to viděl. Až jednou jelo za ním auto, když odbočil a neukázal směr, řidič zastavil, tatinkovi vynadal a připomněl mu, jak má jezdit. Doma se tatínek přiznal, co se mu přihodilo. Od té doby směr ukazoval, i když jej na kole a ještě se ohlédl, jestli za ním někdo nejede. Na mopedu jezdil velmi rád a všude. Využíval ho jako nákladní vozidlo. Volal na něm zok trávu, vidle, které se mu dostaly jednou i do zadního kola, tahal za ním i tyčku na zavěšování i chlebo.

Uteklo mnoho let a zůstala nám na to jízdy už jen vzpomínka. *Domanská*

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Uničov

Tak je to správně...

Nevim, jak to dělají jinde, ale u nás, v regionu Uničov v obci Újezd u Uničova a Rybníčku se pravidelně scházejí první neděli v měsíci na besedu, kde si rádi zavzpomínají na Volyně, kde žili. Jsou to rodáci z Volyně, obhajující proti fášismu. Rádi si zapovídají české a bujarské písničky a jsou rádi i šťastní, že se mohou takto scházet. Kdo má svátek, vždy připraví malou pohobodu.

Myslím si, že je to tak správně, lidé se mají mít rádi a už to, že si říkájí bratře - sestro - mluví za Vlk.

za region Uničov Vlk

Region Praha

Dne 25. února t. r. od 16.00 hod. se bude konat již tradiční Masopustní večerík v hotelu Julijska, Praha 6, Pod Juliškou 7, metrem "A" na konečnou, Vítezná nám. - vstup na tram. č. 20 ev. 25 opět na konečnou. Pro přespolní máme možnost zajistit ubytování za přijatelnou cenu ve využitelné Julijska. Příhlášky na ubytování zašle neopojždě do 10. února a uveďte v přihlášce, zda jste již psíl. zahr. jednotky. Ostatní patří mírně vyšší poplatek. Všichni, kdo se chcete zúčastnit večírku, zašle přihlášku neopojždě do 30. února t. r., obratem Vám zašleme program a zároveň oznámíme cenu za ubytování, večerí a nápoje (počítáme přibližně s částkou 150 Kč na os.) Srděčně zveme všechny naše členy a přátelé z jiných regionů. Hlaste se na adresu: Irena Malinská, U Lužického semináře 19, 118 00 Praha 1, č. tel.: 02/53 98 95. Téšme se na Vaši účast. *Vedoucí regionu I. Malinská*

O svobodě...

Většina mých úvah ve Zpravodaji byla o lásce k vlasti, o svobodě a demokracii. A tentokrát to bude pouze o svobodě...

Když nám některý politikům dojdou důvody o tom, jak se máme dožít a jaký ráj nás v budoucnu čeká (ale to již tady jednou bylo a výsledkek?), tak nám řeknou - co chcete, vždyť máme svobodu! Ano, to je pravda, svoboda je naše vše a je nezastupitelná, vždyť mnozí z nás jsme za ni v minulé válce tak i v minulém režimu bojovali a představovali jsme si jí tak trochu jinak. Možná, že jsme byli identifikováni.

Vím, že má úvaha je z hlediska právo přímo haněbná, jenže na kterém místě v hodnotách je svoboda pro nezaměstnaného? Co je mu platné, že může svobodně cestovat třeba po celém světě, když na to nemá? Mnohdy také

nemá kde bydlet, protože nemá na nájem. Co je svoboda bytelné vysokokolařiky, který se nedostane do koleje a na drahy podnáměj si nevzdělá, kdyby se přetřel? Co je svoboda platit mladé rodině bez naděje na vlastní byt, i kdyby si oba manželé vzali druhé zaměstnání a riskovali tak nedostatečnou výchovou dětí? Lze se pak divit, že mnoho našich spoluobčanů nostalgicky vzpomíná na tzv. "výdobytky" minulého režimu a svobodu jaksi nevnímá?

Víte, je to jako v jedné pohádce, v níž byla zvláště držena v klecích a po vypuštění na svobodu se tam drala zpět, protože tam hledala potravu. Kdosi moudře napsal, že nejde o svobodu od něčeho, ale o svobodu k něčemu. Mnozí se rozhodnou pro něco šob i obecně užitečné. Aby možnost volby mělo co nejvíce českých lidí a ne jenom tunelářů a podobně šťastných, která nám tu těžce vybojovanou svobodu znovu okupuje. *Václav Dubeč*

NAŠI JUBILANTI

Region Frydlant

Významná příjatel členů SČVP v 1. pololetí 2000.

60 let - 24. 2. Marelová Marie z Novosilek byt. Raspenava.

65 let - 8. 4. Kovařnová Eliška z Vojetína, byt. Malé Březno.

70 let - 2. 2. Hausmannová Irena z Volkova, byt. Frydlant v Č., 22. 6. Hejduková Věra z Sofievky, byt. Viska u Višňové, 2. 1. Horáková Antonie z Sergejovky, byt. Frydlant v Č., 26. 3. - Jachotka Antonín z Kráunice, byt. Krásný Les, 18. 4. - Novotná Jirina z Alexandrovky, byt. Ves u Habartic, 4. 1. - Strbírný Vladimír z Volkova, byt. Dolní Raspenava.

76 let - 1. 1. Blimlová Marie z Ozeran, byt. Liberec, 24. 5. - Čurda Antonín z Alexandrovky, byt. Raspenava, 16. 5. - Přírný Josef z Novosilek, byt. Hermanice, 2. 5. - Vancelová Jirina z Kol. Vranovic, byt. Raspenava.

78 let - 27. 1. Lišková Anna z Novosilek, byt. Krásný Les.

79 let - 20. 5. Jesinková Žofie z Sofievky, byt. Raspenava.

80 let - 16. 4. Král Vladislav ze Žilbku, byt. Frydlant v Č.

82 let - 14. 4. Novotná Růžena z Volkova, byt. Č. Budejovce.

87 let - 13. 6. Muchová Antonie z Jesenice, byt. Liberec.

93 let - 6. 6. Kosková Věra z Kvasilova, byt. Jablonce n. Nisou.

Do dalších let hodně zdraví a životní pohody přeje za region Frydlant *Ludmila Milíčková*

Region Olomouc

V 1. čtvrtletí se dožívají jubilea tito naši členové:

Václavková Břetislava v lednu - 75 let. Ciglová Olga - v únoru - 75 let. Valchová Nina v březnu - 75 let. Knob Antonie v březnu - 75 let. Do dalších let pejejmě hodně štěstí a zdraví.

za olomoucký region V. Tengler

Region Mohelnice

V 1. pololetí r. 2000 se dožívají v našem regionu významného životního jubilea tito naši členové:

2. 2. Antonín Bohatý z Libánovky, nyní Úšov. 87 let. 12. 2. Rostislav Anděl z Hlinska, nyní Lanškroun - 65 let. 15. 2. - Františka Šustrová z Kurbýbáne, nyní Mohelnice - 75 let. 22. 2. Antonie Rěblová z Bakovce, nyní Úšov - 76 let. 23. 2. Lubomír Nepustil ze Stavenice, nyní Úšov - 75 let. 5. 3. Anna Fritscherová z Rožanky, nyní Loštice - 60 let. 7. 3. Marie Králová z Bakovce, nyní Úšov - 70 let. 15. 4. Antonie Špánová z Dorohostaje, nyní Vlachov - 88 let. 3. 5. Jaromír Holátko z Dorohostaje, nyní Vlachov - 86 let. 15. 5. Helena Lipčáková z Krupa - Páralice, nyní Maletín - 75 let. 21. 6. Antonie Hanová z Hruševky, nyní Loštice - 92 let.

Všem jubilantům hodně zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let přeje za region Emilie Jarmarová

A ještě region Mohelnice

V našem regionu se dožívá 77. narozenin

pi Emilie Jarmarová. Narodila se 17. 1. v Bakovce, nyní žije v Mohelnici, okr. Šumperk. Je už 25 let členkou výboru základní organizace České svazu bojovníků za svobodu. Dále pracovala 18 let v OV ČSBS. Pro nemoc musela odejít, má těžkou artrózu, pohybuje se o holcích. Když se před 10 lety dovedla, že se zakládá Sdružení Čechů z Volyně, vynaložila všechny síly k tomu, aby členy z okolí dala dohromady. Sdružení vedla 3 roky sama, podarilo se jí založit výbor. Dnes náš region čítá přes 70 členů z širokého okolí. Pořádá krajské setkání, která jsou velice hezká a občasná. Miluška, jak důvěrně př. Jarmarová říkáme. Pracuje teď jako důvěrnice Sdružení. A zvlášť má opravdu mnoho. K 54. výročí ukončení 1. světové války byla jmenována do hodnosti podporučíka ve výsluhbě. K 28. říjnu 1999 dostala čestnou medaili za dlouholetou a zásluhnatou práci pro SBS, takže k řadě vojenských a svazových vyznamenání přibýlo další.

Chtěla bych jí popřít jménem svým i jménem všech členů našeho regionu mnoho zdraví, štěstí, spokojenosti a eldnu do dalších let a silu k práci důvěrnice našeho Sdružení. *Jirina Šmelková*

Redakce se k blahořádní ráda připojuje.

Region Uničov

Minulý rok oslavil 80 let náš krajan Leon Ruzička z Volyně-Chomutov, bytem Uničov, okr. Olomouc. Byl vojákem československé armády, bojoval u Dukly. K jeho 80tinnám blahopřejeme a za zpovědení se omlouváme. *za region Uničov Václav Dubeč*

Region Teplice

Stoleté jubileum

Dne 27. 12. se dožila počeznánych štých narozenin pani Anna Pospišilová roz. Fibichová. Narodila se ve Zelově. V roce 1802 se její prarodiče Nevečtelatovi odstěhovali z tehdejšího Rakousko - Uherska do Zelova, které v tu dobu, až do konce 1. světové války, patřilo Rusku, nyní Polsku. Byla jako její rodiče a prarodiče horlivou evangeličkou. V době pronásledování byli nuceni odejít z rodné české země do Ruska. Po školní docházce a vyučení tkadlenou se provdala také za ezulanta učitelé proti Vítima Pospišila. V r. 1922 se odstěhovala ze Zelova na Volyně, kde v tu dobu byla mnohem větší česká komunita než v okolí Zelova. Toto volynské území patřilo střídavě Rusku, Polsku a po druhé světové válce je nyní součástí Ukrajiny. Manžel jubilantky učil na Volyni na českých a polsko-českých školách a to u Michalovce, Moldavě, Novinách Českých a Semidubech. Měli 3 děti, Jana, nar. 1923, Vladimíra, 1925, a Miroslava - 1945. Nejstarší Jan, také učitel, působil za vlasti na východní frontě na Slovensku v r. 1944. Mladší Vladimír, také voják, se 3x zranil válku proti okupantům přežil. Nejmladší Miroslava po maturitě a osamostatnění zemřela v. 1993 v Teplicích. Náš jubilantka pomohala za druhé světové války sovětským partýzánům gen. Lorpaka (?) za padlého syna Jana a za pomoc partýzánům obdržela osvědčení podle zákona 255 Šb. V r. 1947 v rámci presidenti se přestěhovala z SSSR spolu se svým churavým manželem a dvoletou dcerkou do Čech. V témže roce ovdověla a manželka pohřbila na Moravě (Vyškovsko). O rok později se odstěhovala do syna Vladimíra i malou Miroslavu do Teplic.

Po smrti dcery pečoval o svoji matku syn Vladimír z Břehova a pomoci při Břizovské Těplici. Od r. 1996 je v dobré péči sestřiček v domově důchodců u Nových Lázní 8 Teplice I, kde se také dožila jubilejních 100 let. K narozeninám srdečně blahopřeje syn Vladimír s manželkou Helenou, vnoučata, pravnoučata a prapravnoučca. K práci své čestné člence se připojuje SČVP region Teplice a Obce legionářská z Teplicka.

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

— křatby by takových jubilantů bylo na vaší rubrice vice - gratulace i redakce!

